

IN MEMORIAM

Jakov Gotovac

(Split, 11. X. 1895. — Zagreb, 16. X. 1982.)

Iako smo znali da je u časnim godinama i da ljudski vijek nije vječan, ipak nas je njegov odlazak potresao. Najiskrenije smo ga požalili i kao dragog čovjeka i kao velikog umjetnika i kao iskrenog rodoljuba, a mi vjernici i kao kršćanina vjernika.

Na stranicama *Svete Cecilije* susretali smo često njegovo ime, bilo da je on pisao, bilo da je o njemu pisano, bilo da su glazbeni prilozi donosili njegove skladbe.

Toliko je o njemu rečeno i napisano uz najrazličitije zgode njegova života, osobito uz tužan događaj smrti, da našim čitateljima i ne treba ponavljati poznate činjenice.

Dragi Maestro, ponosni smo Tobom. Pronio si slavu roda svoga daleko izvan granica Lijepe naše, — na sva četiri vjetra. I svaki kutak naš našao je u Tebi svoga rapsoda, a Ti si u svakom našem kutku našao srce koje zaigra na zvuke naše — ne više samo Tvoga — *kola*, bilo onog Simfonijskog ili onog Erina. Svaki Te naš kraj prepoznaje po nečemu kao svoga iz bogatog opusa Tvoega. Samo zato jer si svojom glazbom živio na zemlji, konkretnoj zemlji, jer si bio »prizeman«, Tvoja glazba ljude ove naše grude, i sve ljude koji se susretnu s Tobom preko Tvojih zvukâ, diže u visine. Ako čovjek još i gleda ono što sluša, on je u većem transu, on je u ekstazi.

Valovi plavog Jadrana, »najlipšeg mora na svijetu«, o kojem si s Jeretovim pjevao da ga nikome ne damo, »zapljusnuli su Te i svega promočili«, Dernecki vlaški, s varnjačama, kamišima i pršutima, s curama i momcima k'o od brda odvaljenima, ulovili su Te toliko da, sve da si i htio ne voljeti ih, to više nisi mogao. Herceg-Bosna naša sa svojim Rizvan-agama i s Mostarom, koji se, sve zbog jednog teleta, u tugu zavio, hoće Te svojim. I neka! Gvozd sa Svačićem i Mosor s Milom Gojsalić, Dinara s gazdom Markom, i svi drugi naši krajevi i ljudi nikad Ti nisu bili drugotni. Provodila Te je Tvoja muza i po slavonskim ravnima i po zagorskim bregima i po Istri — ne kroz Učku nego preko Učke i po Kotarima gdje »vrijeme kule gradi i razgrađuje« i u Dubrovnik da mu pjevaš odu i himnu slobodi, »najvećem uresu od ove Dubrave«. I tako, sve je naše zaista bilo Tvoje.

Sa simpatijama si gledao i one koji su ovdje, od ravni do žala, bili prije nas i one koji su sada

Jakov Gotovac

(Foto: V. Pondelak)

oko nas. Zato jer si iskreno naš, naš svakom svojom notom, svakim svojim ritmom, svakim svojim akordom i instrumentom, možeš biti svačiji — svih ljudi dobre volje. Vole Te neuki i uki. Vole Te jer voliš bezazleni humor i šalu, — »a šala je i Bogu draga«, vole Te jer pjevaš o ljubavi — bez koje »svita ne bi bilo«.

Kolikom Te ljubavlju voli samo Tvoj Split, Marjan i Varoš, a kolikom tek bijeli naš Zagreb-grad, gdje si živio i djelovao, gdje u arkadama čekaš slavu uskrsnuća — susret s Onim kojemu je u času njegova slavnog uskrsnuća zemlja zadrh-tala i smirila se (Terra...) i susret s Onom koju si s tolikima pozdravio svojim *Ave Maria*. Ljudi su Te u svim periodama Tvoga života priznavali i nagrađivali (kadikad je bilo i drugačije), nadamo se da će Te i Gospod priznati i nagraditi Te pokojem svojim.

Maestro dragi, pokoj Ti, dakle, i slava i od Tvoje *Svete Cecilije* u kojoj si surađivao i koju si do konca pratio.

Petar Zdravko BLAJIĆ